

**ZÁMEČEK
ZEZADU:**

**Čtení
k vodě**

ZÁMEČEK

MŮJ PŘÍBĚH

Jak jsem se
dostala do
děcáku?

**Jak ses dostal/a do domova?
Tuhle otázku zná většina z vás jako své boty.
A každý na ni má připravenou odpověď, která nebolí.**

**Tentokrát si ale přečtete jiné příběhy.
Skutečné.
Napsali nám je ti z vás, kteří se chtěli svěřit souputníkům
v dalších domovech se svými problémy i radostmi.
Se svou nadějí na lepší život.**

Přečtete si je, stojí to za to.

Renata Stojková, DDŠ Šumperk: Pád, který mi změnil život	str. 3
Matěj, DD Budišov-Holeje: Táta jen dělal ostudu	str. 9
Kristýna Sládková, DDŠ Šumperk: Zjistila jsem, co je důležitější než přátelé a mobil	str. 10
Jarmila Lukáčová, DD Litovel: Plním si svůj zdravotnický sen	str. 12
Helena Balážová, DDŠ Šumperk: Příběh mého života	str. 13
Lucka Žigová, DDŠ Šumperk: Nikdy není pozdě, aby ses změnil	str. 14
Diana U., DD Horní Slavkov: Mám život i mimo dětský domov	str. 15
Zlatka, DD Senožaty: Rozbité děti	str. 16
Lily Kokiová, DDŠ Šumperk: Šumperk? Šance začít znovu	str. 18
Josef Bílý, DD Vrbno pod Pradědem: Víím, že vše záleží na mě	str. 20
Mariana Gurgulová, DDŠ Šumperk: Největší horor v životě	str. 20
Kuba, DD Tuchlov: Tuchlov? Stal se ze mě lepší člověk	str. 21

A co příště? Napíšeš svůj příběh?

Těšíme se.

za redakci

Vladislav Sobol – Flík

PÁD, KTERÝ MI ZMĚNIL ŽIVOT

Renata Stojková, DDŠ Šumperk

BABIČKA

Už od dětství to bylo náročné, byla jsem od dvou let v dětské péči u babičky.

Babička je původem olšská cigánka. Je dost svérázný člověk a svou domácnost má moderně založenou, finančně na tom byla vždycky nejlíp. Její největší chybou je, že je na sebe moc pyšná.

Své srdce má jen pro sebe!

Vychovávala mě a starala se o mě, ale neměla zájem o mé dětství.

Věděla, že na dětskou péči se berou peníze, a to byl důvod si mě vzít.

Její výchova nebyla naplněná láskou babičky. Určitě ne natolik, aby mi řekla, že mě má ráda. Svou zlost na moji matku si vylévala na mě. Nedokážu říct, že by to bylo jen tak nějaké mlácení. Doslova mě psychicky deptala a týrala. I když jsem o mámě dost často slyšela, nevěděla jsem, jaká je nebo jak vypadá.

Moje kurátorka podpořila u nás doma návštěvu mojí matky, která se nepodařila. Od babičky mi bylo řečeno, co mám v danou chvíli dělat, informovala mne také o tom, že pokud to tak nebude, přijde trest!

SKRYTÉ BOLESTI

V mém nitru jsou věci, které mi provedla, ale nerada o nich mluvím. Stydím se za ně.

Na povrch vždycky vyšel důsledek skryté bolesti tím, že jsem se sebepoškozovala a nebyla jsem

*Musela jsem v sobě nalézt
odvahu, mnoho úsilí, pevnou vůli.
A strach nechat jít.*

Do školy jsem nemohla. Měli jasno, že by něco poznali, byla jsem vystrašená, dokonce ochotná říct pravdu. Báli se, že vše vyjde na povrch.

Ve škole na mě nikdy nic nepoznali. Snažila jsem se být silná a hlavně mi tam bylo skvěle! Škola byla moje osvobození.

PRVNÍ ÚTĚK

O mnoho dní později jsem utekla, ale napoprvé mi to nevyšlo. Když mě našli o barák dál, dostala jsem co proto. V tu noc jsem spala na zemi v chodbě, měla jsem nějaké problémy s menstruací, ale bála jsem se vykonat svou potřebu. Probrečela jsem celou noc zimou a výčitkami svědomí, že jsem nedokázala utéct.

Přemýšlela jsem nad kamarádkami, které mi vyprávěly, jak jim jejich maminky pletly copánky. Mě babička za vlasy jenom tahala a u toho jsem musela poslouchat nadávky, přezdívky, kterými mě oslovovala. Závíděla jsem jim.

Na druhý den jsem šla do školy, ale domů jsem se nevrátila.

Nedokážu popsat mé urychlené rozhodnutí, bylo to nečekané. Šla

psychicky stabilní. Dělal jsem věci, o kterých jsem neměla ani ponětí, ale neměla jsem se komu svěřit. Bála jsem se.

Pamatuji si, že jednoho rána jsem měla jít do školy a ustlala jsem postel, akorát ne podle babiččiných představ. Začala po mě rvát.

V předsíni spala teta, která slyšela řev. V tu jedinou chvíli mě napadlo, že se mě zastane. Spletla jsem se. Podívala se na mě, rozeběhla a chytila mě pod krk, vyhrožovala mi, shodila mě na zem, kopala mi do žeber, hlavy a břicha. Pak už jsem jen vnímala bolest, kterou jsem cítila.

jsem ke kamarádovi, byl z mé třídy a dost jsem se s ním kamarádila a mohla jsem mu důvěřovat. Jeho maminka byla super, příjemná a vždycky hodná. Dokázala jsem se jí svěřit s mým problémem doma a ona mi dokázala pomoci. Ohlásila moje tvrzení na policii, policie věděla, o koho jde, byla jsem totiž nahlášená v policejní databázi. Nahlásila mě moje babička, které došlo, že se něco děje. Odvedli mě na stanici, kde se mě ptali na konkrétní věci. U toho byla i má kurátorka, která k nám dost často chodila. V tu noc se rozhodla mě přemístit do Klokánku v Kroměříži. Šla jsem spát klidná a pyšná, že jsem našla odvahu se postavit čelem takovému problému.

Abych mohla prokázat, že mé výpovědi jsou pravdivé, měla jsem několikátý výslech s psychologem. Do školy, kam jsem chodila, se přišla policie zeptat na to samé mých kamarádů. Psycholog mi oznámil, že pokud budu chtít, babička může pykat za věci, které mi provedla, ale já mu odpověděla, že to není potřeba.

NEPOVEDENÝ START V KLOKÁNKU

Všechno mé nové poznávání vnějšího světa vyvrcholilo častými útekami, agresí, bitkami, hulením a kouřením. Pochopila jsem, že jsem volná a vzala to za nesprávný konec.

Našla jsem si nové kamarády, kteří mě učili být jako oni. Lidi, o kterých se zmiňuji, byli netolerantní vůči dospělým a svých problémů měli dost, ale měli hodně kamarádů a vždy nějak vynikali. Mně to nevadilo, líbilo se mi být v něčí pozornosti a zároveň se cítit v bezpečí.

Tety z Klokánku se mi snažily pomoci, ale já si nedala říct. Někdy to se mnou šlo, dělala jsem, co jsem měla, ale jakmile se na mě vrhly špatné pocity, neuměla jsem s nimi pracovat a vybuchla jsem. Později jsem měla možnost svou matku poznat a souhlasila jsem s tím. Chodila jsem na časté dovolenky, ale když se mě zeptali, jestli chci jít do její péče, odmítla jsem a kontakt s ní jsem přerušila. Máma je čistě bílá, ale už od dětství zapadá mezi Romy. Také byla jako malá v pastáku a s rodiči nevedla moc dobrý vztah. Jak to mezi ní a její maminkou či tátou bylo, nedokážu popsat, moc o tom nevím a hrabat se v jejich minulosti mi přijde pitomé. Můj táta je olašský cigán – pochopitelně, když mě jeho matka vychovávala. Táta je moje srdíčko, nikdy na mě nesáhl a bránil mě. Neměl kde bydlet a babička mu dávala nějaké drobné nebo ho dost často nechávala u nás přespát. Situaci, která se doma odehrávala, nenahlásil, bál se o mě, kde bych byla, když ne u babičky.

NOVÝ DOMOV

V Klokánku to bylo dobré, bylo to útulné prostředí, ale musela jsem tam být určitou dobu a můj limit vypršel. Tím pádem jsem musela jít do domova.

Domov byl poblíž Klokánku, v Kroměříži jsem to znala a nebála jsem se nového prostředí, spíš se těšila.

V domově to bylo skvělé. Ze začátku jsem se seznamovala s řádem a zvykala si na nový „DOMOV“. Uplynulo mi to strašně rychle a docela se mi změnilo vnímání světa. Začala jsem dospívat a chápala jsem mnohem víc věci než kdy dřív. Kontakt s babičkou po mém vydařeném útěku nikdy nenaštal, ani o něj nežádám!

I když jsem se v mnoha věcech zlepšila, nebylo to úplně ideální.

Útíkala jsem s kamarádkou, kdy se mi zachtělo. Jindy jsem zůstala, abych zapadla. Byla to vždycky má volba. Přišlo to, když jsem měla zase ten pocit. Cítila jsem, jako bych tu chvíli nemohla prožít, ale vždycky jsem se vrátila sama, byla to pro mě prodloužená vycházka o pár hodin navíc. S vychovateli z domova jsem měla velice dobrý vztah. Strejda Marián nás vždy bral na speciální výlety. A s tetou Simonou? S ní jsem šla s radostí do učení a strejda Robert – tomu jsem mohla říct úplně všechno. Pokaždé jsem měla šanci napravit chladné chvíle. Jednu dobu jsem měla strašně smíšené pocity.

Začala jsem brát i prášky aby mě zklidnily. Vyhovovaly mi a tak mi zůstaly do teď.

**To není konec.
Příběh Renaty pokračuje,
tempo se zrychluje
a drama zvyšuje!
otoč...**

Osudová láska aneb osudový pád...

Byla jsem velmi krásná, ale někdy se zdálo, že tím pohrdám. To právě ořechové jsem však vyjadřovala lidem, u kterých jsem si důvěru ověřila. Hodně lidí mě mělo rádo, a některé jsem svým půvabem zahrnovala, ale zpětně mě to mrzí. Později jsem zjistila, že jsou velmi fajn a ne každý je stejný.

KLUK Z KOUPALIŠTĚ

Nebyla jsem zlá, chybami jsem se učila. Ráda jsem tancovala, zpívala nebo jsem si začala uklízet svůj pokoj. Dodnes mám ráda kolem sebe pořádek a čistotu. Do mého života se připlétl kluk, s kterým jsem se seznámila na koupališti, byla to má první láska a také velmi osudová.

Hodně se mi zalíbil. Zažili jsme nenahraditelné chvíle a zároveň velkou lekci do života. Milovala jsem ho proto, jaký byl. Byl úžasný, ale někdy to bylo těžké. Byli jsme spolu rok a půl a po dvou měsících mě představil své rodině i svým kamarádům. Moje láska k němu byla intenzivně silná a slepá. Po čase moje útoky za ním byly dost časté, protože jsem toužila být s ním. Moc mi chyběl a čas, který jsem měla z důvodů umístění do domova, mi nestačil. On mi říkal, ať to nedělám, že nechce problémy, ale neposlechla jsem ho. Věděla jsem, že chce, abych tam byla, ale nikdy jsem mu to takhle přesně neřekla. V mém vztahu s Reném se projevila nedůvěra a špatná komunikace. Byla jsem to, co on chtěl, když jsem mu řekla svůj názor, vysmál se mi, pokaždé mi tvrdil, že mi nevěří. Nenastavili jsme si žádné hranice a způsob, jak mluvit o svých problémech. Myslím, že ani nevím, co se doma dělo. Ale milovala jsem ho. Někdy to bylo fajn, na druhou stranu byl můj nejblíží, proto jsem o něj nechtěla přijít. Když chtěl, tak se snažil, věděl, že on v domově není a nějakým způsobem ve vztahu musíme bojovat oba! Byl pro mě velmi důležitou osobou, ale zpětně mám pocit, že to vše nebylo úplně oboustranné. Po roce a půl se naše cesty definitivně rozdělily. S jeho bráchou do teď vedeme super kontakt a můžu si dovolit říct, že ho mám moc ráda, dokáže mě pochopit a chová se ke mně slušně. Jeho přítelkyně, se kterou má miminko, je taky super, rozumíme si.

*„V jeho očích jsem zahlédla
záblesk lítosti.
Proč jsi to udělala?“*

Po rozchodu s Reném jsme si ještě něco málo napsali, ale bylo mi jasné, že to není nová naděje. Jednoho osudného večera, když jsem si psala se svou známou, dozvěděla jsem se od ní o komunikaci s Reném a ta mě dost ranila.

PLÁN, KTERÝ SELHAL

Nebyla to pravda a cítila jsem bolest v srdci, ale na brekot nebyl čas, dohnal mě můj pocit zklamání. S problémem jsem se svěřila holce, která také byla v domově a dost jsme se spolu bavily. Shodly jsme se na tom, že utečeme a půjdeme spolu za ním. Jelikož dveře a jiné východové možnosti byly zabezpečené, rozhodla jsem se utéct oknem. Můj nápad to ale nebyl. Napadlo to mou kamarádku, které jsem se svěřila a já jinou možnost nenašla. Všechno bylo zabezpečeno z důvodů mých častých útěků, ale mé okno ne. Mohla jsem si ho otevřít, kdy jsem chtěla. Udělaly jsme provaz ze záclon a konec s uzlem jsme daly pod postel. Druhou část jsme hodily z okna dolů. Kamarádka měla jít první, ale ovládl jí strach z výšky, šla jsem tedy já. Vůbec jsem se nebála.

Myslela jsem jen a jen na něj. Nedomyslela jsem ani důsledek toho, co se v tu noc mohlo stát. Sedla jsem si na parapet a nohama visela ve výšce 10 metrů. Ve své mysli jsem si řekla: To dáš, jsi silná. A nahlas vyslovila: Pane bože, pomoz mi. Od té doby si nic nepamatuji. Probrala jsem se a nevěděla, kde jsem. Moje reakce na to, že jsem se probrala, byla zajímavá: Jakoby má mysl věděla, co se stalo, ale já si to nepřipustila. Později mi došlo, že někde ležím s ovázanou nohou a sešitým nosem. Nejhorší, na co nerada vzpomínám, je pocit, že jsem myslela i na něj, chtěla jsem si připomenout jeho i mé jméno.

Nedokázala jsem komunikovat s doktorem. Sice jsem jím odpovídala, ale bylo to divné.

OPERACE

Operovali mi koleno, což ještě bylo v pohodě, ale nejhůř na tom byla moje čelist. Byla celá zlomená. Pro operaci byla jediná překážka. Mé vlasy. Museli se dostat dovnitř a nechtěli, aby se stal nějaký problém. Vlasy musely jít pryč! Dlouho o tom semnou diskutovali sestřičky a doktoři, kteří mě na zákrok připravovali. Nedokázala jsem si připustit informaci, kterou mi oznámili. Víím, že vedle mne musel být anděl, abych na to přistoupila. Brečela jsem tak moc, že slzy, které se ronily z mých očí, byly nekonečné.

Po dvouhodinovém zákroku jsem se probírala, točila se mi hlava, byla mi zima, bylo mi špatně.

Pořád jsem byla v rukou intenzivní péče a na takové zákroky mě pokaždé převezli sanitkou.

O mém úrazu byla informovaná moje matka, která za mnou dokonce i přijela se svým přítelem, Reném a jeho tátou. Máma mi řekla, že Reného rodinu zná už dlouho a tak se společně domluvili na návštěvě. Za mnou na pokoj mohl jen zákonný zástupce, což byla moje matka. Setkání s ní bylo divné, ale tlukot mého srdce byl silný a já byla šťastná, že jsem ji viděla.

BĚŽ PRYČ!

V nemocnici jsem si ještě poležela, také mne kontrolovali a ptali se, jestli mě něco bolí. Bylo hrozné dýchat jen pusou a jíst jako malé dítě. Uběhl měsíc a půl a byla jsem převezena do kroměřížské nemocnice, která nebyla tak super jako v Brně. Do Kroměříže za mnou mohl přijít kdokoli, přišla kamarádka, od které bych to nikdy nečekala a udělala mi radost, přišel strejda Robert, který si semnou povídal a v jeho očích jsem zahlédla záblesk lítosti, jakoby mi říkal: Proč jsi to udělala? Přišel i René. Jeho návštěva byla naplněna tolika pocity, strachu, nervozity, bála jsem se, co na to vše řekne, co řekne na mě! V mém nitru se projevila bolestná rána, když jsem ho uviděla.

Okamžitě jsem si dala ruce před tvář a říkala jsem mu: Proč tu jsi? Běž pryč! Chtělo se mi brečet, ale nešlo to.

Nechtěla jsem mu říct, co jsem vyslovila, ale

strašně mě to uvnitř ničilo. Povídal si se mnou, ale už jsem to nebyla já. Styděla jsem se před ním a zároveň jsem na něj byla našťavaná. Druhý den přišel zase, dokonce ne sám. Přišla holka, která se mi v tu noc snažila pomoci. Bylo hrozné vidět jak je krásná, a že vůbec přišli spolu. Pak už se dlouho neukázal, zjistila jsem, že delší dobu s kamarády fetoval. Bylo mi jasné, kde je a co dělá. Zdravotně jsem na tom byla velmi dobře. Každý den byl lepší a lepší. Vlasy pomalu rostly, obličej splaskával a chození se sádrou pomocí berel bylo lepší, než pořád ležet.

JAK VYPADÁM?

Po dvou obtížných měsících jsem byla zpět na domově a na druhý den jsem musela jít do školy. V mé mysli mi proběhly myšlenky, že budu protestovat. Nakonec mě přemluvili i bez jakýchkoliv hádek. Neměla jsem sílu se hádat. Vzala jsem si šátek na hlavu a celou cestu, než jsme autem rozvezli ostatní děti do škol, moje hlava pracovala strachy. Mé pocity nešly ani popsat. Jediné, na co jsem se strejdy zeptala, bylo: Jak vypadám?

BEZ VYCHOVATELŮ BYCH TO NEDALA

Do třídy jsem vešla s pocitem strachu a bolesti v mém srdci. Návaly brečení se střídaly s návaly stresu a s odhodláním tohle zvládnout a dát hlavu vzhůru. Ve třídě byli informováni, že jsem po nějakém úrazu, ale byla jsem ráda, že nevěděli víc. Druhý den jsem se odvážila jít bez šátku. Nikdo se mi nesmál ani se blbě neptal, což mě velmi těšilo. Nabírala jsem na vnitřní síle a hodně věcí jsem si uvědomila. Dnes už za to vše, co se stalo, jsem vděčná hlavně sama sobě, protože hodně lidí a kamarádů mě odhodilo. Takové náročné dny, kdy jsem se připravovala na školu, rehabilitaci... Jen projít městem bylo často nad mé síly, a kdyby nebylo skvělých vychovatelů, kteří ve mně věřili, asi bych to nedala. Všechno se změnilo a mé problémy se chýlily k závěrečnému rozhodnutí. Moje osudová láska skončila, proto abych konečně našla sama sebe. A můj osudový pád se odrazil od nejhlubšího dna do dnešního skvělého rána.

Lepší začátek do budoucna!

Převezli mě do jiného domova, do domova se školou v Šumperku. Když jsem poprvé přišla, byla jsem úplně vedle, pořád jsem slýchala otázky, odkud jsi, jak se jmenuješ, proč tu jsi a veškeré mé názory, projevy chování, sledovaly hlavně holky, aby zjistily „jaká jsem“.

*„Odpoušt, bude ti odpuštěno.
Nezapomínejme na dobré skutky
a žijme naplno.“*

Oproti kroměřížskému domovu se to hodně liší. Tady je to víc podle pravidel, vycházky na určité hodiny a děti jsou tu s většími problémy chování. Musela jsem si velice zvyknout, abych přežila jako ryba ve vodě.

Mé chování se ohromně změnilo, hodně věcí jsem pobrala a pochopila, že život takhle nefunguje. Musela jsem si dělat pochvaly, abych si zašla koupit, co se mi líbí, než bych na někoho čekala. Pochopila jsem, že v životě se musí člověk spoléhat jen sám na sebe. Je fajn mít okolo sebe lidi, na kterých nám záleží, ale mnoho z nich není schopných nám pomoci.

Kolektiv se během uplynulého roku o mnoho pozvedl nahoru, pravidla jsou taktéž jiná. Holky, které

jsou tady umístěné, mají sice problémy, ale v jádru jsou fajn. S mnoha z nich si rozumím a mám je ráda. Odhodlala jsem se ve svém volném čase cvičit, chci se líbit hlavně sama sobě! Nástup do DDŠ jsem vzala jako nový začátek v mém životě, s odhodláním dodělat si školu a mít dobré bydlení. Lidi, kteří mě nepotřebují, nechám být a jdu dál.

Začátek mého dětství a dospívání byl náročný. Za mnoho věcí si můžu i sama, ale co chci nejvíce z toho všeho vyjádřit, je to, že vše je v mých rukách a ukazovat na druhé nedostatky je ztráta času. Měli bychom se zabývat tím, co je a bude, ne co bylo. Minulost je lepší nechat jít, aby naše budoucnost byla lepší!

Aby Renča napsala svůj příběh poutavě, přihlásila na setkání dětské redakce Zámečku v Open Gate

TÁTA JEN DĚLAL OSTUDU

Matěj (13), DD Budišov-Holeje

Dříve, než jsem bydlel s tátou, tak jsem bydlel s babičkou, která mi zemřela před očima. V tu chvíli jsem šel k tátovi.

Když nás můj táta měl dovést do školy, tak si můj brácha (skoro vždy) dupnul, že do školy nechce, tak nemusel.

Když jsem byl já nemocný, tak jsem s ním musel chodit do práce a pomáhat mu (dělal uklízeče v kavárně).

Skoro vždy jsem litoval, že mám takového tátu, který udělá ostudu úplně všude. Třeba například jednou paní prodavačka v obchodě tátovi zapomněla dát korunu a udělal z toho takové rodeo, že jsem dělal, že není můj táta. A takhle to bylo každý den.

Jednou, když mi táta zavolal a řekl mi, že se stěhujeme, tak mě to našťvalo. Přišlo mu normální, že bychom spali tři na jedné posteli.

A jak jsem byl na taneční konzervatoři na intru, tak už jsem začal být našťvaný. Paní vychovatelka zavolala na sociálku, a ta mě vzala ještě ten den do předběžného dětského domova.

Postupně jsem se dostal do dětského domova v Budišově, kde chodím i do školy. Mám zde kamarády a cítím se tady moc dobře.

**Rozhodně líp,
než kdysi doma.**

ZJISTILA JSEM, CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ PŘÁTELÉ A MOBIL

Kristýna Sládková, DDŠ Šumperk

Celé to začalo tím, že jsem si začala psát s kamarádem Alexem.

Seznámili jsme se na táboře. Domluvili jsme se, že za ním s mojí bývalou nejlepší kamarádkou Elen přijedeme a půjdeme ven. Byl začátek léta a my jsme u sebe tak různě s Elen přespávaly, já jsem zrovna spala u ní. Domluvili jsme se s Alexem, že přijedeme. Tak jsme se nachystaly a jely autobusem do Zábřeha. On na nás čekal na zastávce, obejmuli jsme se a šli na fotbalové hřiště. Tam jsme potkali moji kamarádku Natku. Alex tam potkal Sabinu, zase jeho kamarádku. A tak jsme si sedli do rohu hřiště do stínu a různě si o všem povídali a užívali si letní teplo a volno.

LETNÍ POHODA

Pak tam přišli nějakí kluci, které jsem dřív neznala, ale teď je znám všechny. Jeden z nich je můj bývalý přítel, kvůli kterému tu ze 40 procent jsem. Ale nelituji toho, že jsem je všechny potkala, protože kdybych je nepotkala a to všechno si neprožila, tak jsem teď úplně jinde.

No a na tom hřišti jsme zse ačali všichni bavit a aspoň bylo víc srandy. Začal být večer a my jsme musely s Elen domů. Tak nás šli kamarádi doprovodit na bus a jely jsme k Elen domů. Na druhý den jsme tam jely znovu, ale to jsme se všichni pohádali. Nějak jsme to neprožívali a zase jsme se usmířili, ale ta hádka byla celkem velká. Tak týden až dva to probíhalo celkem stejně, takže to nemá cenu probírat.

Pak jsem začala jezdit do Zábřeha sama a začala jsem se hooodně bavit se Sabinou a méně s Alexem. Začalo to nejlepší kamarádství mezi mnou a Sabinou a byly jsme nerozlučná dvojka... Jenže... Našla jsem si kluka, co byl také ze Zábřeha a víc času jsem byla s ním. Nezanedbávala jsem Sabinu, ale prostě jsme se méně bavily a bylo to jiný. Začala jsem se bavit více s Alexem a ještě jednou kamarádkou Leou...

VŠECHNO SE ZVRTLO

No a pak to vše zvirtlo. Přestala jsem chodit domů, nerespektovala jsem rodiče, nebyla přes noc doma. Byla jsem s kamarádama a přítelem. Pamatuju si, jak mi pořád volala máma a táta, že mám jít domů. Já jsem jim to nezvedala ani neodepsala. Často jsem se s nima hádala a pak mě to akorát mrzelo a bylo to na nic.

Uběhl nějaký ten čas a já se občas vrátila domů, pohádala se s rodiči a zase utekla nebo se zašila v pokoji a ignorovala jsem je. Blížila se škola a já jsem se začala bavit s jednou kamarádkou Terkou. Ta mě vzala do Šumperka a tak jsem tam s ní začala každé víkend jezdit. Problémů bylo víc a víc a já to ignorovala. Každý víkend jsem byla na nějaké akci a kašlala jsem na rodiče a na nic se jich ani neptala. Za nějaký ten čas jsem se zase setkala se Sabinou a i s rodiči jsem začala vycházet. Bylo mi i lépe, když jsme se pořád jen doma nehádali. Začala škola a já jsem začala ulítávat tím stylem, že jsem často zaspávala a chodila pozdě, někdy jsem tam ani nešla. Ze školy jsem se vracela až večer, protože jsem byla ještě s kamarádama a upřednostňovala jsem je před rodinou.

VŠECHNO SE SEMLELO

Toho teď lituju a hodně. Dost mě to mrzí. Kdybych mohla, tak to vezmu zpět. Byly podzimní prázdniny a tam se to všechno semlelo. Nebyla jsem celých 10 dní doma. Ani jsem se neozvala. Byla jsem s kamarádama, chodila jsem na akce... Měla jsem dost špatný období. Jednou v úterý, to jak jsem dlouho nebyla doma, tak Sabinina mamka zavolala mojí mámě a ptala se jí, jestli jí nevadí, že nejsem dlouho doma. Na druhý den jsme jeli ke kurátorce a domluvili jsme se na tom, že domů nechci a že půjdu na Svatý Kopeček do DD. Tentýž týden přijela kurátorka

a dva lidi ze soudu. Vzbudili mě a řekli mi, že jedu. Já neměla nic sbaleného ani jsem se s nikým nerozloučila. Brečela jsem, volala jsem tátovi. Ten z toho byl špatný. I máma brečela, ale s tou jsem se nebavila.

CESTA NA KOPEČEK

Dojela jsem na Kopeček a ostatní mě vzali celkem v pohodě. Nejvíc jsem se tam bavila s kamarádkou Anetou, která došla ve stejný den jak já. V domově to šlo to celkem špatně, protože jsem prostě nebyla zvyklá na ten jejich systém. Nesměla jsem se malovat, večerka byla hrozně brzy, ani telephony jsme nemohli mít u sebe.

Po 3 týdnech jsem jela domů na víkend. Začala hádka hned, jak pro mě rodiče přijeli, protože mi máma řekla, že pokud nebudu respektovat její pravidla, tak nikam nejedu. Přijela jsem domů a hned jela k Sabině. Máma mi to sice zakázala, ale mě to bylo jedno, protože mi to dovolil táta. Vánoce proběhly celkem v pohodě, byla jsem skoro každý den se Sabinou. Jely jsme do Šumperka za kamarády, s mým ex přítelem jsme se dali dohromady a byli jsme spolu. Byla jsem pořád s kamarády a nikomu jsem to nedala vědět. Neodpovídala jsem ani na volání rodičů. Silvestra jsme se Sabinou oslavily přes telefon, protože jsem měla zaracha... Uběhl nějaký ten čas a já jsem byla pořád na Kopečku. Vše bylo v pohodě, s rodiči jsem se už trochu bavila, jezdila domů na dovolenky. Jenže jsem si našla nového kluka a strašně moc jsem ho milovala. Udělala jsem zase stejnou kravinu a nepřišla domů. Jo, chybama se člověk učí a já jsem musela dostat ještě jednu ránu, abych si to vše uvědomila....

ŠUMPERK? ROK A KOUSEK

No a teď jsem v Šumperku v DDŠ a mám se tu celkem dobře. Nic mi tu nechybí, až na rodinu a přátele... Vím, že když nebudu dělat problémy a vše půjde, jak má, tak tu budu jen na rok a asi 2 měsíce a to se dá. Teď už vím, že jsem dělala chyby a že před rodinou nemá nic přednost. Ani telefon, ani přátelé. Rodina je s vámi navždy.

PLNÍM SI SVŮJ ZDRAVOTNICKÝ SEN

Jarmila Lukáčová (17), DD Litovel

Tento rok na konci letních prázdnin mi bude osmnáct let. Určitě každý, kdo je v dětském domově, si říká „A co bude dál?“ „Zůstat nebo odejít?“ Tyto otázky mi probíhaly hlavou, dokud jsem na ně neznala odpověď.

Za těch pět let, co jsem v dětském domově, jsem zažívala mnoho dobrých zážitků, získala jsem hodně nových zkušeností do života a měla možnost potkat nové přátele. Celkově si myslím, že můj pobyt

v domově hodnotím kladně. Když jsem ještě chodila na základní školu, asi do sedmé třídy, měla jsem období, kdy jsem učení neměla ráda a neměla jsem moc motivaci. Ale jakmile jsem přišla do osmé třídy, začala jsem si postupně uvědomovat, že už se známky z vysvědčení budou dokládat na přihlášku na střední školu. Takže jsem se dostala do fáze, kdy jsem se rozhodla, že něco musím udělat pro to, abych si v budoucnu zařídila „lepší život,“ než jsem žila před dětským domovem.

Chtěla jsem se dostat na střední zdravotnickou školu a stát se zdravotní sestrou. Původně jsem chtěla být vychovatelkou v dětském domově, ale zjistila jsem, že mě to víc táhne do zdravotnictví. Tudíž mě poháněla motivace a chuť do učení, která mi vydržela až do deváté třídy.

Na zdravotní školu jsem se opravdu přihlásila a zvládla jsem přijímací zkoušky. Nyní jsem ve druhém ročníku a škola mě baví. Mám v plánu jít i na vysokou školu, abych měla větší možnost výběru ve zdravotnictví.

I když jsem se nakonec rozhodla, že v osmnácti odejdu z dětského domova zpátky domů k mámě, i tak školu dokončím a budu si plnit svůj sen. Nezáleží, jestli jsme z dětského domova nebo ne. Myslím si, že každý si může splnit svůj sen, jen stačí chtít a rozhodnout se, jakou cestou se v životě vydat.

PŘÍBĚH MÉHO ŽIVOTA

Helena Balážová, DDŠ Šumperk

Den kdy se mi doma zavřely dveře... A na děcáku uzavřela brána... V tu chvíli jsem si myslela, že jsem bez srdce. Ale po nějakém čase si každý člověk zvykne. Jak se říká, že všechno zlé je v něčem dobré.

Celou dobu jsem si myslela, že život je jen o štěstí, a pak jsem otevřela oči a zjistila, že nemůže být jen o štěstí. Ale také o bolesti. Protože bez jakékoliv bolesti bychom se nikdy nikde nedostali. Každá rána by nás měla někde posunout a každá překážka nás má poučit, abychom se k tomu zlému nemuseli vracet!

Jednou se mi zavřely oči a já nevěděla, na jakou cestu jsem se měla vydat, jakou cestou pokračovat, jak tu cestu najít! Modlila jsem se každý den, aby mi život nedával takové rány. A tolik překážek. Pořád jsem měla v hlavě, že jsem slabá, abych to všechno snesla. Začala jsem bojovat – s lidmi i sama se sebou. Ale jsem hrdá za všelijakou bolest za všelijakou překážku v mém životě. Protože život jsem nemusela mít nejkrásnější, ale jsem vděčná už jen za to, že pár lidí do mého života vstoupilo, protože.

Svět není zlý, to lidé! A věřím tomu, že ať už se mi v životě postaví všechno, že se nevzdám. Protože už jsem zvládla to nejtěžší. A věřím že jednoho dne se mi brána otevře. A věřím tomu, že si život udělám podle toho, jaký jsem si ho přála. Doufám, že to zlé už je pomalu za mnou. A že to krásné už je jen pře-

de mnou! Protože přece se do minulosti vracet nemůžu. Minulost je za mnou... V přítomnosti žiju!!! A na budoucnost čekám... Jsem na nohou. Jsem na sebe hrdá už jen tím, že jsem se nikdy nevzdávala. A že i přesto všechno zlé jsem bojovala a pomáhala jiným. I s těmi největšími bolestmi, co jsem v sobě nesla a skrývala to. Můj cíl je vítězit! A těm lidem, co mi to nepřáli – dokázat, že jsem lepší, než si mysleli.

NIKDY NENÍ POZDĚ, ABY SES ZMĚNIL

Lucka Žigová (11), DDŠ Šumperk

ZAČALO TO TAKHLE:

Moje máma byla dřív hodně nemocná, takže musela být často v nemocnici a moje babička a můj děda se o nás museli starat, protože táta byl ve vězení a máma v nemocnici.

Takže se o nás starali prarodiče, do té doby, než babička umřela, protože měla rakovinu. To jsem byla ještě malá. Všichni jsme byli na dně – můj táta hodně, protože to byla jeho máma.

CO SI NEJVÍC PAMATUJI

Jednoho dne moje sestřenice vařila čaj pro sebe a pro ségru, které bylo 6 let, nějak tak. Vzala mě do náručí a já na sebe najednou vylila horký čaj. Moc to bolelo, a taky koho by to nebolelo, však sem byla ještě malá, asi 1 rok nebo nějak tak. No a pak si pamatuju, že k nám domů přišla sociální pracovnice a odvezla nás pryč. Říkám nás, protože mám ještě sourozence. Je nás v rodině 8 dětí. Odvezla nás do Valašského Meziříčí. Tam jsem byla od dvou let do pěti let. A pak jsem jela do DD Liptálu. No povím vám, že i když jsem byla malá, tak to pro mě bylo jako vězení.

NO A JAK NÁS TAM ODVEZLI?

Vlastně máma nás tam odvezla. Šli jsme do jiné místnosti. Brečeli jsme všichni. Máma nás měla čekat u dveří. Šli jsme se tam potom podívat, a jak jsme se vrátili, tak tam už máma nebyla. Ptala jsem se, kde je a oni řekli, že odešla. Já jsem si myslela, že už se nevrátí. A všichni mi říkali, že to bude dobrý, ale já jsem tomu nevěřila.

Pak sem začala chodit do školky. Myslela jsem si, že se se mnou bude někdo bavit, ale nikdo se se mnou nebavil. Čekala jsem, že to bude lepší a že se se mnou začnou holky bavit. Pořád jsem si říkala, že něco dělám špatně, každý den jsem si kladla otázku, jakou chybu dělám. A pak jsem si uvědomila, že nic špatně nedělám, ale že se se mnou nebavili jen kvůli tomu, že jsem jiná rasa a že jsem v děcáku!

No a pak jsem už jen rostla a chodila do školy. Tam jsem byla šikanovaná jen kvůli tomu, že jsem byla jiná než oni ostatní. Nechápu to dodnes. Cožpak nemáme nikdo právo žít? Máme, chtěla jsem tehdy křičet, kopat. Ale na co, když by to nepomohlo?

Raději jsem trpěla. Bála jsem se, nic jsem neřekla, držela jsem pusku. A nic jsem neřešila.

Avšak pak se mi zhoršovalo chování, takže ředitel a můj táta spolu mluvili a já jela do ústavu na Svatý Kopeček Olomouc. Opět jsem prožívala velký strach, že tam budu šikanovaná, ale nebyla. Bylo to tam mnohem lepší.

Ale pak mi začali chybět sourozenci. Já to přesto všechno vydržela.

JOSEF K.

No, potkala jsem tam jednoho kluka, Josefa K. Byla jsem do něho moc zamilovaná, jako fakt. Zpočátku to mezi námi bylo to takové divné, nejprve jsme se hádali. Neměla jsem ho dřív ráda a najednou jsme se začali bavit. Dali jsme se s Pepou dohromady v den, kdy mi odešla nejlepší kamarádka Petra T. Byla jsem moc smutná, byla jako moje sestra. Nějak jsme spolu začali chodit. Mimořádně, on byl dost na holky...

Jenže jednou přišla nová holka, Karolína M. Hodně ráda kazila vztahy.

Já a Pepa, to bylo fajn, ale někdy jsem toho kluka nechápala. Na druhou stranu jsem ho milovala. Dokázal mě změnit, a to moc. Vždycky, když jsem byla v na dně, tak mi dokázal pomoci. A jednoho dne jsem jela na dovolenku, museli jsme se loučit. Nevím proč, když sem stejně měla být v neděli zpátky. V neděli jsem se vrátila a Pepa mě obejmul a začal brečet, že je rád že mě vidí. Nebyla to pravda, to všechno dělal, aby mě rozhodil. Protože jsem se pak stejně dozvěděla, že to se mnou nemyslel vážně. Řekli mi to ostatní a já jim věřila hodně. Dělal, že mě miloval, ale nemiloval. A taky jsem se kvůli němu hodně řezala, bylo mi toho moc líto. Vzpomínky mám hodně před očima a občas jsem

i dnes z něho v p.... (když to tak řeknu), protože mi ten kluk moc chybí a cítím k němu ještě něco, ale nevím, jak mu to mám říct. Bojím se jeho reakce a nevím proč, ale strašně se toho bojím! No a pak jsem se dozvěděla, že jedu do DDŠ do Šumperku. Ani jsem se nestihla rozloučit s kamarády, prostě to už bylo. Taky jsem moc brečela a nevěděla, že se dostanu tak daleko, hlavně od své rodiny. Byl to pro mě šok a taky jsem se bála, že tu budu třeba bitá nebo šikanovaná. Ale nebyla. Byla jsem v domově i na svoje narozeniny. Říká se, že když máš narozeniny, tak si máš něco přát a nechat si to pro sebe, neboť se vám to nesplní, ale já si myslím, že to není pravda. A já jsem si přála, abych narozeniny mohla slavit s mojí rodinou, aby byla moje rodina zdravá, nic jiného si nepřeji. A teď je mi 11 let a vím, že jsem ještě malá holka, ale taky sem si uvědomila svoje chyby. Taky už vím, co je to zklamání. Je to jako kdyby vám někdo bodl nůž do zad nebo něco takového. Zažila jsem něco podobného od své nejlepší kámošky Toničky N. Nejdřív jsme se bavily a pak to už začalo. Prostě zklamala mě. Řekla jsem jí o mém bejvalém klukovi a ona to všechno rozkecala. Co už, stalo se, pro mě je ta holka furt důležitá, protože

je to můj přítel. A třeba že nějaké holky s ní mají problém, tak já ne.

JDE O TO, CO MÁ ČLOVĚK U SRDCE

Přece nejde o vzhled a ani o krásu, nebo jestli je člověk hubený, tlustý. Jde o to, co má u srdce a to je to hlavní. Nikdo nemá právo soudit lidi, nikdo není dokonalý, nikdo. Ani ti, co mají bohatou rodinu. Jak mají moc peněz, taky neví kam to dávat. Já si myslím, že ještě není pozdě, aby se lidi změnili. Ať jsou staří, mladí. Pořád mají šanci všechno napravit! A i já sem si uvědomila svoje chyby, i když pozdě. A co bude dál? Víím, že tady chci docílit toho, aby se ze mě stal lepší člověk.

MÁM ŽIVOT I MIMO DĚTSKÝ DOMOV

Diana U. (15), DD Horní Slavkov

I když jsem z dětského domova, tak se stýkám s rodinou. Jezdím k mé milované babičce a dědovi. Mám také sourozence Evu, Esteru, Tomáše a Sebastiáná. Evě je 10 let, Esterce 8, Tomášovi 11 let a Sebastiánovi 21. Každý víkend jezdím k babičce nebo k sestřenici. Babička žije v rodinném domku na vesnici a sestřenka v paneláku ve městě. Sestřenka žije s přítelem a s malou holčičkou jménem Letfcie. Jezdím tam hlavně kvůli ní. Vždy jsem jezdila i k bráchovi. Jsem ráda, že mám takovou rodinu, kterou mám. A jsem ráda, že jsem v dětském domově. Protože jsem potkala dobré kamarády. Mám je strašně moc ráda. Někdy něco zlé je pro něco dobré!

ROZBITÉ DĚTI

Zlatka (14), DD Senožaty

Kdybych svůj příběh četla v nějaké staré knížce, tak by tam mohlo být napsáno, že jsem se do dětského domova dostala cestou krkolomnou a strastiplnou. Jenže můj příběh není žádný román a vydal by na spoustu životů. A stalo se to mně a mým sourozencům.

Jmenuji se Zlata a je mi 14 let, mám dvě starší sestry Terezu a Natku a mladšího bratra Michala. Narodila jsem se mamce Zlatě, která mi dala své jméno a tatkoví Michalovi. Rodiče bydleli v menším městě na Vysočině a asi se snažili žít normální život, mít děti, být obyčejně šťastní, mít práci a dobrý život. Jenže s dětmi jsou starosti, a když mají dospělí starosti sami se sebou, příchod dětí jim to neulehčí.

Jedna teta v domově říká, že dělat děti je legrace, ale starat se o ně je někdy fakt dřina. O tom, co se

dělo doma a proč jsme vlastně v dětském domově, jsem se dozvídala postupně od sociálních pracovníků. Byla jsem ještě moc malá, abych to všechno pochopila. A popravdě, nechápu to ani dneska.

Tatka zemřel, mamka onemocněla a my jsme museli jít do dětského domova v Kamenici nad Lipou. Když se mamka uzdravila tak slibovala, že o nás bude bojovat, že se vrátíme domů, dokonce si začala brát nejstarší Terku domů, pak i Natku a pak se zjistilo, že mamka to má taky těžký a nevyšlo to.

Z dětského domova jsme šli do pěstounské péče k bezdětným manželům, shodou okolností také do stejného města, kde jsme dřív bydleli. Možná to bylo pro ně moc velké sousto bez zkušeností, vzít si do péče tři děti, možná tři holky je už smečka, prostě to nevyšlo a my jsme šly zase dál. Tentokrát na ZDVOP v Chotěboři a odsud jsme šly v roce 2018 do

dětského domova v Senožatech. Já a moje sestry. Míša byl hodně nemocný, musel na operaci a je v péstounské péči u hodných lidí v Pelhřimově.

S mamkou se vídám tak nějak jednou, dvakrát do roka, je to hezké, těším se na to, ale je to málo. Tak to prostě je. Se sestrami máme spolu takový zvláštní vztah, tak strašně bychom chtěly být spolu, až nám to nejde. Tak moc se máme rády, až z toho blbneme. Tři je prostě smečka.

Terce je už 18 let, je u pěstounů v Praze a jednou za měsíc za mnou jezdí na návštěvu. Natka je ve výchovném ústavu v Janštejně a já jsem tady

v Senožatech zůstala sama. Ráda skáču parkour, zkoušela jsem hrát na piano a hraju fotbal. Jsem v bráně a to mě moc baví. Jezdíme na zápasy a docela se nám daří. Jsem tu už 4 roky a možná se také dostanu do péstounské péče.

V domově to není špatný, ale moc bych chtěla mít někoho jen pro sebe, jen aby mě měl někdo normálně rád.

ŠUMPERK? ŠANCE ZAČÍT ZNOVU

Lily Kokiová, DDŠ Šumperk

*„Všechno to začalo už
v mých pěti letech, kdy jsem
začínala vnímat svůj život.“*

Bylo mi 5 let a můj táta umíral v nemocnici na rakovinu a já nychytala svou matku jak se na chodbě líbe se svým švagrem. Popravdě bylo to pro mě divné vidět svou matku, jak se líbe se svým švagrem a vůbec jí nevadilo, že ji vidím... Pamatuji si, že pár dní na to jsem byla u tátovy mamky (mojí babičky) a k babičce přiběhla teta (toho švagra žena) s brekem, že táta umřel.

KDYŽ TÁTA UMŘEL, BYL TO ŠOK

Byl to pro mě šok, rozbřečela jsem se a utekla do pokoje. Bylo mi tak šeredně, ten pocit samoty, i když jsem kolem sebe měla rodinu a přátele. Asi necelý měsíc na to se moje máma dala dohromady s tím švagrem, chvílema bylo divný, že najednou byl on můj táta, i když nevlastní, začal mě jakoby vychovávat. Jeho EX začala dělat strašný scénky, např. byla opilá a bouchala nám na okna a dveře. Pamatuji si, že nejednou jsme se s malým 2-3letým bráškou schovali strachy pod peřinu v pokoji. V tu chvíli mi šlo jen o to, aby byl v pohodě on.

Roky šly a šly, nevlastnímu tátovi jsem začala říkat tati a tak jsem ho i začala brát. Víím, že jsem se dost trápila tím, že mě hodně lidí přesvědčovalo o tom, že to není můj otec. Já to věděla, ale všem jsem říkala, že to není pravda, že je to můj vlastní. Ani nevím, proč jsem nepřiznala, že to není pravda, a že mě vlastně jen vychovává.

ŠPATNÁ PARTA

V 9 letech jsem se chytla špatných lidí a začala kouřit. Asi jsem neměla dost lásky a pozornosti, chtěla jsem zapadnout a cítit se alespoň trochu milována... Myslím si, že to byl ten první přelom. Byla jsem už tehdy jiná než ostatní, chtěla jsem se cítit vážně milována, protože od svých rodičů jsem to tak necítila a měla jsem pocit samoty. Celé dny jsem byla venku se svými kamarády a blízkými.

Před nimi jsem se ani tolik nebála. Jako je pravda, že jsem doma měla chvílema i strach. Asi to bylo tím, že jsem se bála říct svůj názor. Kdykoliv jsem si řekla svůj názor a rodičům se to nelíbilo, tak mi dali pár facek anebo po mě řvali.

ÚTĚK DO JAROMĚŘE

Ve svých 12 jsem poprvé utekla z domu. Můj první útěk byl oknem. Víím, že jsem nechodila skoro měsíc ven, nebo spíš málo, a doma mi nebylo úplně nejlépe. Bylo asi půl čtvrté odpoledne. Ten útěk jsem měla už asi týden promyšlený a věděla jsem, že to bude mít následky, ale bylo mi to v tu chvíli jedno, hlavně abych se dostala pryč z domu. Měla jsem v pokoji pod postelí připravené i boty a mikinu. Oblékla jsem se. Měla jsem velký strach, že to nevyjde, ale otevřela jsem okno, vyskočila a rozeběhla se ke své kamarádce, která bydlela hned nade mnou. Otevřela mi dveře a já jí nic neřekla, jen že má jít ven. Šly jsme k nádraží a dohodly se, že pojedeme do Jaroměře. Absolutně nevěděla, že jsem utekla. Řekla jsem jí to až tam. Celou cestu jsem se snažila být v pohodě. Když jsme vystoupily z vlaku a sedly si na lavičku, řekla jsem jí pravdu. Cítila jsem se o dost lépe, bylo to pro mě osvobození. Byly jsme venku ještě s kamarády, bylo to na jednu stranu i hezké, byli s námi venku asi do půl třetí. Pak šli domů a my zůstaly venku, chodily jsme po ulicích a bylo nám dobře. Měly jsme jen strach, že nás může policie kdykoliv najít a bude to jako dřív. Bylo nám jasné, že nás už hledají a před každým policejním autem jsme se schovávaly. Po více než 2 dnech nás našel bratranec.

Tím můj první útěk skončil. Měla jsem dalších X úteků a po těch problémech moje kurátorka řekla mámě, aby mě dala do Pardubic na SVP Rybitví na 2 měsíce. Nastoupila jsem tam a byla tam celý dva měsíce. Máma mi mezitím pořídila psa a já jsem tak neměla důvod utíkat z domu. Ten pes mě tam z nějaké části držel, jenže... Máma ho asi po 3 měsících dala pryč a já zase utekla. Můj poslední útěk mě dostal do DD. Máma mě do doby, než jsem nastoupila do DD, nepustila ven.

DOBRÝ POCIT

Zanedlouho jsem nastoupila do DD Šumperk. Hned první den, co jsem nastoupila, jsem zapadla a všichni tu pro mě byli... Teď jsem tu už skoro 2 měsíce a je mi tu vážně fajn, jsem ráda, že tady jsem. Mám z toho velmi dobrý pocit. Než jsem sem nastoupila, tak jsem měla celkem smíšené pocity a nevěděla jsem, co mám čekat, ale na jednu stranu jsem se i těšila.

Těšila jsem se na nové lidi a na šanci začít znovu a jinak.

VÍM, ŽE VŠE ZÁLEŽÍ NA MĚ

Josef Bilý, DD Vrbno pod Pradědem

Jmenuji se Josef Bilý, je mi 15 let a chodím do osmé třídy. Žiju v dětském domově ve Vrbně pod Pradědem. Jsem v DD, protože moje maminka ztratila bydlení. Přišel jsem sem ve třech letech s šesti sourozenci.

Chodím do základní školy ve Vrbně pod Pradědem a snažím se dobře učit a vzdělávat se. Kontakt s rodinou mám, ale velmi málo si voláme.

Tety kuchařky nám tady dobře vaří, moje oblíbené jídlo jsou pořád lasagne. Máme taky prima hodného ředitele, který každého podpoří v tom, co ho baví, co se rozhodneme dělat. Můj nejoblíbenější sport je vybíjená, potom taky hraji fotbal. Jsem obránce a kapitán týmu.

Chtěl bych mít pěkný a spokojený život. Nejspíš půjdu na učební obor Kuchař – číšník nebo na SpgŠ (pedagogická škola). Ještě pořádně nevím, co vlastně chci. Víím, že vše záleží na mně a mém snažení.

NEJVĚTŠÍ HOROR V ŽIVOTĚ

Mariana Gurgulová, DDŠ Šumperk

Jak jsem se dostala do DD? Jsem v domově v Šumperku od 30. 4. 2021. Předtím jsem byla v Havířově od 18. 3. 2021. Proč? A jak vše začalo? Jaký byl můj první den? Důvodů, proč jsem v DD, je víc. Přestala jsem chodit do školy, hádala jsem se

s mámou. Jednoho dne přišla policie a odebrala mě. Neuvědomovala jsem si, jaké problémy můžou nastat.

Tak jsem se dostala do Klokánku do Havířova. Bylo mi hodně smutno. Máma za mnou často jezdila, ale nemohla moc chodit, nebyla na tom zdravotně dobře. Děti a vychovatelé tam byly celkem dobří. Jednoho dne mě přeložili do DD Šumperk. Jsem tu už rok a pár měsíců celkem. Jsem tady spokojená, ale chtěla bych domů, hodně jsem si toho uvědomila. Je mi smutno po mámě i po rodině.

Co budu dělat?

Mám jen pár přání. Dodělám si školu a půjdu se vyučit. Najdu si práci a budu žít. Nechci zůstat na sociálce, chci cestovat po světě, chci si splnit svůj sen. A přeji si, aby byla máma a má rodina zdravá.

TUCHLOV? STAL SE ZE MĚ LEPŠÍ ČLOVĚK

Kuba (12), DD Tuchlov

Můj příběh začíná den před odjezdem do Dětského diagnostického ústavu v Liberci. Byl jsem rád, že odjízďím z „domova“, protože jsem se zrovna dobře necítil. S mamkou jsme si nerozuměli a doma nebyla dobrá atmosféra. Víc se mi o tom teď psát nechce, je to pro mě stále těžké.

DÁREK V DDÚ

Ještě před spaním jsem si představoval, jak odjízďím a měl jsem z toho dobrý pocit, těšil jsem se. Nastal den odjezdu do DDÚ. Po příjezdu nás přivítala paní sociální pracovnice, vytáhla nějaké papíry a začali jsme si společně povídat. Po půlhodinovém sezení mamka odjela a já se začínal seznamovat s novým prostředím, vychovateli a dětmi. Následující den jsem měl narozeniny a dostal jsem i dárek, nezapomněli na mě. Překvapilo mě to, vždyť jsem tu byl teprve druhý den!

DO TUCHLOVA? ZAČAL JSEM BREČET...

Uběhly 3 měsíce a oznámili mi, že jedu to DD Tuchlov. Když mi to řekli, začal jsem brečet, protože jsem byl šťastný a zároveň smutný. Hodně lidí v DDÚ jsem měl rád a hodně rychle jsem si tu zvykl. Druhý den mě už čekala cesta na Tuchlov. Měl jsem smíšené pocity. Jel se mnou i další kluk, který měl být umístěn do DD v Ústí nad Labem. Po dlouhé cestě jsem uviděl budovu DD Tuchlov. Když jsem byl u mamky, vždy jsme tudy projížděli, ale nevěděl jsem, že je to dětský domov. Přijeli jsme k bráně,

rozloučil jsem se s klukem, který jel se mnou, vzal jsem si tašku a šli jsme se sociální pracovníci do mého nového „domova“.

ZVYKNUL JSEM SI RYCHLE

Přivítal nás pan ředitel, pozval nás do své kanceláře a povídal si s námi. Pan ředitel byl hodný a milý, předal mě paní hlavní vychovatelce, ta mi všechno ukázala a zavedla na mojí skupinu. Na mé skupině byl zrovna oběd. Paní vychovatelka mě představila mému kmenovému vychovateli. S panem vychovatelem, kterého jsem mohl oslovovat „strejda“, jsme si povídali a zjistili, že máme skoro všechny záliby společné. Měl jsem ho rád, ale po nějaké době odešel do jiné práce. Zase jsem si tu rychle zvyknul, našel si nové kamarády.

Jednoho dne jsem přišel ze školy a strejda z první skupiny mi řekl, že nově budu u nich. První rodinka pro mě byla ta nejlepší, ale postupem času jsem zjistil, že to asi nebude tak jednoduché, jak jsem si myslel. Moc jsme si totiž nedsedli s jedním klukem. To se naštěstí po čase změnilo, teď jsme kamarádi a skupinu jsem si oblíbil. S vychovateli si rozumím a snažím se jim pomáhat. Stal se ze mě lepší člověk, mám zálibu ve focení, designu a hudbě a na domově mě v mých zájmech podporují a rozvíjí. Víím, že mě tu mají rádi. Po nějaké době přišel na Tuchlov i můj mladší brácha, ale to je už zase jiný příběh, který vám možná povyprávím někdy příště...

